

11. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

Nygårdskirken, 22. august, 2004, kl.10

Tekst: Lukasevangeliet 7, 36-50

Salmer: 10; 396; 151; 613; 457, v.3-4; 392

Kristus – du ser os og elsker os som vi er. Amen.

Det er svært at gå forbi tiggeren ovre foran Jysk – og jeg går forbi: Jeg giver ikke noget – for hvis tiggeri kan betale sig, så får vi da aldrig udryddet fattigdom og undertrykkelse i verden! Sådant er mine politiske overvejelser – men måske er det bare nærighed? Og arrogance? Arrogance kan bunde i afmagt: Jeg kan ikke ophæve verdens ondskab – men i det mindste er jeg da så klog, at jeg kan se, hvor kompliceret verden er ... Jeg minder lidt om farisæerne, som Jesus ofte diskuterede med: De vidste mere end de fleste om, hvordan verdens ondskab og livets problemer hang sammen – og Jesus kunne lide deres ligeværdige modspil! Men når de i selvgodhed nedgjorde andre, så sagde Jesus fra! Som dengang, hvor Jesus festede sammen med farisæerne – og en uindbudt kvinde pludselig overtog hele scenen! Alle kendte hende, og hun vakte forargelse, for hun levede i synd. 'Toldere og syndere', I ved! Toldere lavede økonomisk kriminalitet. Syndere brød de fælles vedtagne leveregler. Som kvinde blev man hurtigt synder dengang – for kvinder havde *ingen* rettigheder. En kvindes synd kunne fx være at klare sig

11. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

selv uden at have en forsørger! Overordnet set er det klart, at det er en trussel mod sammenhængskraften, når nogen sætter sig ud over fællesskabets love og regler – og det gør toldere og syndere, pushere og sorte svaner. De skal have alt andet end ros! Overordnet set må vi være optaget af politiske tiltag der skal sikre et trygt samfund for alle. Derfor går jeg forbi tiggeren. Derfor var Simon Farisæer forarget over kvinden. Jesus ser noget mere. *Ser du denne kvinde?* spørger han Simon – spørger han dig og mig? Ser du en forbryder, en trussel? Eller ser du også et *menneske*? Jesus ser mennesket: Han ser tårerne - sorgen over det der tynger og smerter, og som blødgør hjertet, så der vokser omsorgsfulde handlinger frem! For et menneske er mere end den etiket, andre sætter på os. Mennesker har noget tilfælles, på tværs af de grænser og skel, vi bygger op mellem os. Vi er fælles om evnen til medmenneskelighed. Også lovbrydere vise omsorg og respekt. Også syndere kan elske. Og vi er fælles om netop det alle sammen – at kunne elske. Og at være syndere. Ingen har derfor noget at lade andre høre. Nogle har helt åbenlyst et langt og grimt synderegister - og når vi ser ned på dem i vores egen selvgodhed, så synder vi selv: Synd er, når det vi gør, er synd for andre, gør ondt på andre. Også sorte svaner mærker smerte, når de bliver hånet og såret. Ja, siger Jesus denne kvinde har forbrudt sig mod mange – hun har brug for en masse tilgivelse, for hun er en synder – og det er du også

11. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

Simon, lige nu når du skammer hende ud! Mærker du, at også du har brug for tilgivelse? Og ser du, at også hun er et kærligt menneske, der udviser omsorg? Se du denne kvinde – ser du et menneske? Ser du tiggeren foran Jysk – ser du et menneske? Jeg giver stadig af bedrevidende princip ikke noget til tiggere – og som I kan høre, er det noget, jeg bøvler lidt med i min samvittighed! Og så har jeg fundet en nødløsning: Jeg hilser og smiler! Det trick har jeg lært af Preben Brandt, der gennem en menneskealder var den der havde mest erfaring med hjemløse her i landet. Hans politiske retfærdighedsbegreber ligner mine egne: Lad bare være med give, når det byder dig imod! sagde han engang - men *se mennesket!* Hils på dette medmenneske! Og når jeg gør det, får jeg altid et smil og en hilsen igen: Vi var to mennesker, der mødtes – bare to mennesker, to syndere, to af Guds elskede, tilgivne børn.

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.